

vergadering **C203 – WEL17**
zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en
Armoedebeleid

van 24 april 2012

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borght tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de berekening van de ouderbijdragen in de kinderopvang - 1644 (2011-2012)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Vera Jans tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de registraties in het kader van de opdrachten van de palliatieve netwerken - 1666 (2011-2012)	5
Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de overgang van preventieve naar permanente woonbegeleiding in het sociale huurstelsel - 1680 (2011-2012)	
Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de financiering van de samenwerking Wonen-Welzijn - 1681 (2011-2012)	7

■

Waarnemend voorzitter: mevrouw Marijke Dillen**Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borgh tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de berekening van de ouderbijdragen in de kinderopvang - 1644 (2011-2012)**

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Voorzitter, minister, dames en heren, bij de berekening van de ouderbijdragen in de kinderopvang wordt rekening gehouden met het inkomen van het gezin. Dit impliceert dat het inkomen van vader en moeder wordt samengeteld. Indien de persoon die voor het kind de financiële verantwoordelijkheid opneemt, niet gehuwd maar samenwonend is, dan wordt het inkomen van beide personen in rekening genomen als basis van de berekening, ook indien deze twee personen geen partners zijn. Het criterium dat men neemt is hetzelfde domicilieadres. Samenwonende verwanten tot en met de vierde graad ten opzichte van het kind, die niet de financiële verantwoordelijkheid dragen voor het kind, worden buiten beschouwing gelaten.

Deze werkwijze wordt vastgelegd in de toelichting bij de regelgeving over het ministerieel besluit van 17 maart 2008 tot bepaling van de financiële bijdrage van de gezinnen voor de opvang van kinderen in kinderdagverblijven en diensten voor onthaalouders en in de toelichting bij de regelgeving van het ministerieel besluit van 17 maart 2008 tot bepaling van de financiële bijdrage van de gezinnen voor de opvang van kinderen in zelfstandige opvangvoorzieningen met een IKG-systeem (inkomensgerelateerd). Dat is allemaal normaal.

In tijden dat huisvesting duur is, zoeken alleenstaande ouders – meestal moeders – naar betaalbare woonvormen en ontstaan allerlei samenwoningsvormen. Daarbij verhuurt de ene soms een aantal kamers aan de andere, waarbij er naast een huurovereenkomst en een huurwaarborg op een huurwaarborgrekening ook een afrekening gebeurt van verwarming, elektriciteit enzovoort. Wanneer voor de berekening van de ouderbijdrage rekening wordt gehouden met het inkomen van beide personen die op dat adres gedomicilieerd staan, kan dat leiden tot een veel hogere ouderbijdrage, terwijl er geen deling is van de kosten van samenwonen aangezien de twee personen geen huishouden vormen. Voor sommige alleenstaande ouders wordt de ouderbijdrage zo onbetaalbaar.

Mijn vraag om uitleg is gebaseerd op een concreet geval. Ik werd geconfronteerd met een concrete vraag en moest het antwoord schuldig blijven. Dat het anders kan, bewijzen de voorzieningen die op een andere manier te werk gaan. Een ouder die zich in een dergelijke situatie bevindt, meldt mij dat ze geen enkel probleem ondervindt bij andere instanties om als alleenstaande ouder erkend te worden. Zo vraagt men voor de kinderbijslag een verklaring op eer vergezeld van een kopie van het huurcontract. Dat is daar blijkbaar voldoende. Ook bij het ziekenfonds is het mogelijk om een verklaring op eer te tekenen dat iemand geen partner/niet samenwonend is met iemand die op hetzelfde adres verblijft. Bij de RVA zouden individuele vragen tot afwijking ook mogelijk zijn op basis van dergelijke documenten. Ik besef heel goed dat we omzichtig te werk moeten gaan met dergelijke situaties en vragen om fraude tegen te gaan. Ik vermoed dat het voor de prijszetting van kinderopvang toch moet kunnen zoals bij die andere instanties.

Minister, vindt u het niet wenselijk om te komen tot een uitzondering op de regel? Ik bedoel voor mensen met hetzelfde domicilieadres van wie het inkomen wordt samengeteld, als zij aan de hand van een huurcontract en een afzonderlijke rekening voor nutsvoorzieningen kunnen bewijzen dat er geen samenwonen of geen gezamenlijk huishouden is.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw Van der Borgh, ik begrijp perfect de bekommernis die u hier formuleert, maar ik vrees dat die vraag aanleiding kan geven tot heel veel wantoestanden, om het woord fraude niet in de mond te nemen. Verwijzen naar een afzonderlijk huurcontract is simpel. Wie gaat praten met zijn verhuurder, zal dat zeker

krijgen. Wie correct de huur betaalt, zal ook wel twee afrekeningen kunnen krijgen. De verhuurder is alleen geïnteresseerd in de terugbetaling van de onkosten.

U maakt een vergelijking met de kinderbijslag. Daar zit het helemaal anders. Een alleenstaande krijgt toch niet meer kinderbijslag dan twee samenwonenden? Of vergis ik mij? *(Opmerkingen van minister Jo Vandeurzen)*

Maar dan spreekt u toch over eenoudergezinnen en niet over gescheiden ouders? Of dat dan gewild is of niet, speelt geen rol.

Wat u vraagt, is heel moeilijk te realiseren. U verwijst naar de RVA. Het klopt: af en toe zijn afwijkingen mogelijk in heel specifieke gevallen en niet op basis van dubbele huurcontracten en zo. Ik weet niet goed hoe we dat in praktijk kunnen brengen zonder fraude op grote schaal. Als dat bekend zou worden, zouden de wantoestanden de pan uitrijzen, denk ik.

De voorzitter: Mevrouw De Vits heeft het woord.

Mevrouw Mia De Vits: We moeten eens nagaan hoe dat zit. Ik kan me niet herinneren of er een verhoogde kinderbijslag bestaat voor alleenstaanden, dat is te lang geleden. Bij de RVA zijn er zeker en vast verschillen in de vergoedingen.

Ik kan begrijpen dat mensen zich afvragen waarom dat voor de uitkeringen van de RVA en voor de kinderbijslag wel kan en voor de berekening van de ouderbijdragen niet kan. We moeten echter, zoals mevrouw Dillen al heeft opgemerkt, opletten dat dit niet tot fraudemogelijkheden leidt.

Het lijkt me dan ook goed eens na te gaan hoe we bepaalde zaken op elkaar kunnen afstemmen. Waarover gaan de individuele vragen tot afwijking bij de RVA en met betrekking tot de kinderbijslag precies? De mutualiteiten behandelen dit nog anders. Dat kunnen we niet direct vergelijken. Voor de uitkeringen van de RVA en de kinderbijslag gaat het om een verhoging of een verlaging van de vergoedingen.

Indien die aanpassingen echt bestaan, zou het niet slecht zijn ze op elkaar af te stemmen. Ik heb hier echter geen weet van.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, ik wil eerst melden dat de problematiek me bekend is. Het is mijn intentie dit probleem regelgevend op te lossen. De specifieke situatie die mevrouw Van der Borgh heeft aangehaald, is op dit ogenblik zeer uitzonderlijk.

Artikel 2 van de regelgeving bepaalt momenteel dat de bijdrage op basis van het inkomen van het gezin wordt berekend. Hierbij wordt gedefinieerd wat het gezin is en wat samenwonen inhoudt. Het gezin bestaat uit de persoon die het kind dat door de voorziening wordt opgevangen en dat deel van het gezin uitmaakt, ten laste heeft, en de persoon die er in voorkomend geval mee gehuwd is of mee samenwoont. De samenwonende verwanten tot en met de vierde graad worden echter niet in aanmerking genomen. Met samenwonen wordt een domicilie op hetzelfde adres bedoeld. De berekening van de financiële bijdrage gebeurt steeds op basis van officiële documenten, zoals een Belgisch aanslagbiljet, loonfiches of een bewijs van gezinssamenstelling.

Een dergelijke definitie kan onmogelijk aan alle bestaande vormen van samenwonen tegemoetkomen. Toch stel ik voor om de definitie van het gezin in de uitvoering van het decreet betreffende de opvang van baby's en peuters niet opnieuw aan te passen. Ik zou veeleer het sociaal tarief aanwenden om uitzonderingen toe te staan.

Het is immers belangrijk dat een gezin dat zich in een uitzonderlijke financiële situatie bevindt in de erkende sector reeds een beroep op een sociaal tarief kan doen. In de door mevrouw Van der Borgh geschetste situatie zou de ouder onmiddellijk een oplossing kunnen worden aangeboden.

Binnen de zelfstandige inkomensgerelateerde kinderopvang kan het sociaal tarief nog niet worden toegepast. In tegenstelling tot de erkende voorzieningen zijn de zelfstandige opvangvoorzieningen immers nog niet uitgerust om een dergelijke taak op zich te nemen.

In uitvoering van het decreet betreffende de opvang van baby's en peuters komt er een gestroomlijnd, uniform systeem dat de toekenning van het sociaal tarief binnen alle inkomensgerelateerde opvangvoorzieningen mogelijk moet maken.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borghet heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borghet: Ik dank de minister voor zijn kort en duidelijk antwoord. Hij zal trachten een oplossing te vinden. Ik ben blij dat hij zelf heeft vermeld dat die dame bij een erkende opvang wel mogelijkheden zou vinden. Nu zit ze in een situatie waarin dat niet mogelijk is. Ze is zeer tevreden over de kinderopvang die ze heeft gevonden. Die kinderopvang is heel dicht bij haar woning gelegen en is redelijk flexibel. Dat is voor haar ideaal. Aangezien het een zelfstandige kinderopvang betreft, kan ze echter niet van het sociaal tarief genieten.

De dame heeft Kind en Gezin trouwens op het probleem gewezen. Ik vind het eigenaardig dat ze daar de raad heeft gekregen zich bij een verwante te domiciliëren. We vrezen hier terecht een fraudesysteem op gang te brengen. In feite leiden dergelijke suggesties van Kind en Gezin ook tot fraude. Dat is niet haar bedoeling. Ze heeft geen verwantschap of affectieve band met de persoon waarmee ze een huis deelt. Ze is een alleenstaande die in een groot huis met goede voorzieningen woont.

Ik ben blij dat de minister dit wil aanpakken en een oplossing wil zoeken. Ik kijk hier in elk geval naar uit.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

– *Mevrouw Vera Van der Borghet, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Jans tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de registraties in het kader van de opdrachten van de palliatieve netwerken - 1666 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Voorzitter, de beleidsmatige aandacht voor vroegtijdige zorgplanning en palliatieve zorgcultuur stijgt gelukkig. Er worden in Vlaanderen heel wat initiatieven genomen om de palliatieve thuiszorg en het overlijden in de eigen thuisomgeving mogelijk te maken.

Onlangs, op 7 februari 2012, hebben we in deze commissie nog over dit onderwerp gesproken. De Vlaamse overheid ondersteunt de palliatieve thuiszorg door middel van de welbekende palliatieve netwerken. Tijdens een werkbezoek aan een van die palliatieve netwerken ben ik met een duidelijk knelpunt geconfronteerd.

Het betreft hier de gegevensregistratie. Wie wordt met de vormingen bereikt? Welke initiatieven worden genomen om het aanbod bij de brede bevolking en bij de hulpverleners verder bekend te maken? Hoe verloopt de aanmelding van patiënten?

De concrete opdrachten van een palliatief netwerk staan in een besluit van de Vlaamse Regering omschreven. De uitwerking van een registratiesysteem waarin de acties ten aanzien van de patiënten en hun nabestaanden en de acties ten aanzien van de bevolking in het algemeen worden opgenomen, is een van de opdrachten die in dit besluit van de Vlaamse

Regering is opgenomen. Daarnaast moeten de palliatieve netwerken de resultaten in hun jaarverslagen opnemen.

De registratieverplichting ten aanzien van de palliatieve netwerken is echter nooit in precieze richtlijnen omgezet. Dit heeft ertoe geleid dat de registratie door de verschillende netwerken op een andere manier wordt uitgevoerd. Hierdoor is een vergelijking van de gegevens moeilijk en vaak zelfs onmogelijk. Een uniforme en gestandaardiseerde verwerking of registratie van de gegevens is nochtans noodzakelijk. Dit biedt immers een kans om ook op dit vlak een nog meer evidencebased gezondheidsbeleid te voeren.

De palliatieve netwerken staan trouwens niet alleen. Ook in veel andere palliatieve settings, zoals de palliatieve supportteams in ziekenhuizen, de palliatieve zorgeenheden en de multidisciplinaire begeleidingsequipes en palliatieve functies in de woonzorgcentra, ontbreken uniforme registratiesystemen, al moeten we daarbij vermelden dat die verschillende palliatieve settings telkens aan andere registratierichtlijnen zijn onderworpen.

Vlaanderen werkt daar echter aan. In het convenant 2009-2011 met de Federatie Palliatieve Zorg Vlaanderen was het voort opvolgen en verfijnen van het registratiepakket over de werking van de palliatieve netwerken opgenomen als kernopdracht. Ook voor de ad-hocfinanciering die de federaties dit jaar ontvangen, is dat als opdracht opgenomen.

Minister, wat is uw standpunt over het ontbreken van één uniform registratiesysteem voor deze netwerken en de noodzaak hieraan? Op welke manier heeft de opdracht van de Federatie Palliatieve Zorg Vlaanderen bijgedragen tot een verfijning en uniformisering van de registratiegegevens? Hebt u een zicht op mogelijkheden om te komen tot een al dan niet gemeenschappelijk gestandaardiseerd basisregistratiesysteem voor de palliatieve settings? Hebt u daarover contact gehad met uw bevoegde federale collega? U hebt aangekondigd dat u werkt aan een regelgevend kader voor deze palliatieve netwerken. Is het mogelijk voor u om daarin de registratie van gegevens op te nemen?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, geachte leden, een uniforme registratie betreffende de opdrachten van de palliatieve netwerken wordt al toegepast sinds 2009 en is geïntegreerd in het uniforme jaarverslag voor de palliatieve netwerken. Deze registratie omvat proces- en resultaatsindicatoren. Voor de resultaatsindicatoren wordt onder meer om de drie jaar een enquête uitgevoerd bij de woonzorgcentra en de ziekenhuizen. Er worden ook gegevens geregistreerd over de palliatieve zorgverlening in de multidisciplinaire begeleidingsequipes, de woonzorgcentra en de ziekenhuizen. Een uniform systeem voor de palliatieve netwerken is belangrijk als beleidsinstrument om de kwalitatieve zorgverlening te versterken, maar ook om de palliatieve netwerken zelf een instrument te geven om hun werking te evalueren en waar nodig bij te sturen.

De Federatie Palliatieve Zorg Vlaanderen heeft een werk- en stuurgroep opgericht in 2008, met een vertegenwoordiging van netwerkcoördinatoren, om de uniforme registratie uit te werken en daarna te verfijnen. Deze verfijning is noodzakelijk om een correcte en uniform interpreteerbare gegevensverzameling te verkrijgen. De registratie van de informatie- en sensibilisatieopdracht van de palliatieve netwerken vraagt echter veel werk en geeft uiteindelijk niet weer of de uitvoering van deze opdracht leidt tot een grotere kennis bij de bevolking en de zorgverleners in palliatieve zorg. Uit het onderzoek 'De bekendheid van palliatieve zorg bij de Vlaamse bevolking – een nulmeting' van professor Guido Van Hal, dat dateert uit 2008-2009, zijn een aantal knelpunten naar voren gekomen met betrekking tot de bekendheid. Daarom wordt er nu, in nauwe samenwerking met het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid, gewerkt aan een registratie van acties die door de palliatieve netwerken zullen worden genomen om een van die knelpunten te verhelpen. Het is de bedoeling om de huidige registratie daaraan aan te passen, zodat op termijn kan worden nagegaan of er een evolutie is in deze knelpunten.

Het verkrijgen van een gemeenschappelijke gestandaardiseerde basisregistratie voor de palliatieve settings is uiteraard de uiteindelijke doelstelling, maar is niet eenvoudig te realiseren. Bovendien is palliatieve zorg maar een van de vele aspecten van de gezondheidszorg. Een gemeenschappelijk registratiesysteem moet dan ook in een ruimer kader worden gesitueerd. Verder wordt er momenteel gewerkt aan een decreet dat een netwerk voor gezondheids- en welzijnsinformatie zal organiseren. De Vlaamse overheid zal een operationeel netwerk mogelijk maken voor de elektronische gegevensdeling over zorggebruikers tussen de zorgverstrekkers en de voorzieningen. De zorggebruiker moet daarbij expliciet de toestemming geven om zijn gegevens te delen met zorgactoren. In samenspraak met vertegenwoordigers van onder meer de zorggebruikers, de zorgverstrekkers en de voorzieningen zal de overheid verder nagaan op welke wijze beleidsrelevante informatie uit de operationele gegevens kan worden gehaald.

Er wordt momenteel gewerkt aan een decretale verankering van de regelgeving voor palliatieve netwerken. De zesde fase van de staatshervorming zal het landschap op het vlak van de palliatieve zorg grondig wijzigen en herschikken. Dat is belangrijk. De palliatieve samenwerkingsverbanden, de multidisciplinaire equipes en de ziekenhuisnormering worden overgeheveld naar de gemeenschappen. Dat vergt een bijkomende reflectie over de beste manier van aanpakken. Zodra het ontwerp van decreet over het gezondheids- en welzijnsinformatiesysteem zal worden besproken in deze commissie, zal er meer duidelijkheid zijn over de vraag of de registratie nog apart moet worden geregeld in sectorale regelgeving.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Het was een duidelijk antwoord, maar ook wel met de nodige nuances. Het gaat inderdaad over een duidelijke doelstelling, die niet zo eenvoudig te bereiken is. Ik noteer dat we zeker nog een aantal mogelijkheden zullen hebben om deze thematiek opnieuw aan te kaarten. Ik blijf dit met plezier verder volgen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de overgang van preventieve naar permanente woonbegeleiding in het sociale huurstelsel - 1680 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de financiering van de samenwerking Wonen-Welzijn - 1681 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Voorzitter, minister, geachte leden, mijn beide vragen gaan inderdaad enigszins over dezelfde problematiek. Het gaat over de woonbegeleiding in het sociale huurstelsel en de samenwerking tussen Wonen en Welzijn.

Het blijkt dat sommige huurders in de sector van de sociale huisvesting niet capabel zijn om hun plichten als huurder na te komen. Natuurlijk kan men die mensen niet zomaar buitenzetten. Dat is zeker niet de vraag. Wij zien dat de sociale huisvestingsmaatschappijen (SHM's) hen doorsturen naar de lokale centra algemeen welzijnswerk (CAW's), die de huurders dan een preventieve woonbegeleiding aanbieden tot op het moment dat zij als 'gewone' huurders kunnen functioneren. Wegens plaatsgebrek wordt soms elke vorm van begeleiding stopgezet, ook wanneer er nood is aan een permanente woonbegeleiding.

Ik heb cijfers opgevraagd. Nu blijkt evenwel dat die niet worden bijgehouden. In de vakliteratuur kaarten medewerkers van de CAW's en SHM's de problemen aan, maar blijkbaar kan men er niet goed de vinger opleggen wegens het ontbreken van cijfers. In een aantal gevallen is het misschien zo dat de zwartepiet wordt doorgeschoven, waarbij probleemgevallen van het ene naar het andere domein worden doorverwezen, zonder dat de mensen daarmee gebaat zijn.

Waarom worden geen cijfers bijgehouden over de doorverwijzingen van preventieve naar permanente woonbegeleiding? Op welke manier kunt u de noden en het aanbod op elkaar afstemmen? Voorziet u in bijkomende initiatieven? Kent u het probleem van de stoeve overgang van preventieve naar permanente woonbegeleiding en de nefaste gevolgen daarvan voor de sociale huisvesters? Zo ja, op welke manier wordt dit aangepakt? Voorziet u in bijkomende initiatieven?

Bent u van mening dat de samenwerking Wonen-Welzijn voldoende evenwichtig is, vooral dan wat betreft de problematiek van huurders die een ambulante behandeling krijgen? Bent u van mening dat een volledig gebiedsdekkende woonbegeleiding op korte termijn kan worden gerealiseerd? Zo ja, tegen wanneer? Waar bevinden zich momenteel de grootste gaten in de gebiedsdekking? Bent u van mening dat de welzijnssector de sociale huisvester bij wie een ambulant behandelde patiënt met psychosociale stoornis wordt ondergebracht, een garantie moet geven? Zo ja, is dit op korte termijn realiseerbaar? Zo nee, in welk alternatief voorziet u?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, collega's, bedankt dat ik de kans krijg om hier een globaal antwoord op de twee vragen te geven. Allereerst wil ik stellen dat de samenwerking tussen de beleidsdomeinen wonen en welzijn bijzonder belangrijk is. Zowel in het algemeen, als specifiek, wanneer het gaat over de begeleiding van huurders in de sociale huisvesting. Die samenwerking is geenszins vrijblijvend. Zij is sinds 2010 geformaliseerd in een afsprakenkader waarvan de uitvoering mee wordt gedragen door een gemengde Interdepartementale Cel Wonen-Welzijn. Die komt geregeld samen en volgt de stapsgewijze uitvoering van de afspraken op.

Concreet slaan de gemaakte afspraken op zeven clusters. Ik breng ze even in herinnering: de uitvoering van het Woonzorgdecreet, het doelgroepenbeleid, de toegankelijkheid en het aanpasbaar wonen, de programmering van aangepaste woningen en diensten inclusieve ondersteuning, de experimenten Wonen-Welzijn, de kennisdeling en -borging en de woonbegeleiding. Ik herinner hieraan omdat dit illustreert dat zowel de minister van Wonen als ikzelf daadwerkelijk investeren in de tandem Wonen-Welzijn, en dit voor het eerst.

Uiteraard zijn daarmee niet alle problemen van de baan. Met name met betrekking tot woonbegeleiding – het deelaspect waar u op inzoomt – moeten er nog keuzes worden gemaakt en stappen vooruitgezet. Daarin is in het afsprakenkader ook voorzien. Die stappen moeten wij daadwerkelijk zetten. Het afsprakenkader schrijft in de eerste plaats voor dat de beide domeinen hun aanbod in kaart zullen brengen en evalueren. Dat is voor de inbreng van de CAW's gebeurd. Heel recent gebeurde dat ook voor de huurdersbegeleiding in de sociale huisvesting. Dat betekent dat het nu pas mogelijk is om samen met de minister van Wonen werk te maken van de volgende stap.

Die volgende stap staat in het afsprakenkader als volgt omschreven: “Op initiatief van de minister van Wonen en de minister van Welzijn, op basis van de evaluaties – waarvan dus het deelluik wonen pas zeer recent werd vrijgegeven – wordt een samenwerkingsprotocol opgesteld tussen de vertegenwoordigers van de woon- en zorgactoren en bekrachtigd door de betrokken ministers en een gedragen methodiektekst preventieve woonbegeleiding.”

Dit komt volledig tegemoet aan uw bekommernissen, die overigens ook de mijne zijn. Wat dus nu op stapel staat, is het uitwerken van dat samenwerkingsprotocol. Dit wordt momenteel

door beide kabinetten voorbereid. Daarna volgt een bespreking in de interdepartementale cel. Uiteraard ben ik bereid te gepasten tijde in de commissie toelichting te geven over de resultaten die ik samen met de minister van Wonen heb kunnen behalen.

Uiteindelijk is het de bedoeling om, binnen de grenzen van de jaarlijks beschikbare budgetten, het huidige aanbod van preventieve woonbegeleiding uit te breiden tot een gebiedsdekkend aanbod bij de sociale huisvestingsmaatschappijen en sociale verhuurkantoren. In overleg met de minister van Wonen zal ik daartoe in de komende weken een traject uittekenen. Dit jaar zal zeker een eerste stap worden gezet voor de versterking van het aanbod van preventieve woonbegeleiding van de CAW's.

Preventieve woonbegeleiding of bemoeizorg heeft een bijzondere meerwaarde: het is een vorm van aanklappende hulpverlening die thuisloosheid helpt voorkomen. In de begeleiding wordt aandacht besteed aan alle aspecten die te maken hebben met het behoud van de woonst. In de begeleiding wordt zo nodig ook aandacht besteed aan het aanleren van woonvaardigheden, zoals aandacht voor het onderhoud van de woning, voor de relaties met de bewoners, voor budgetbegeleiding enzovoort. De samenwerking tussen Welzijn en Sociale Huisvesting levert een duidelijke win-winsituatie op. De sociale huisvestingsmaatschappij of het sociale verhuurkantoor vermijdt de kosten en de administratieve lasten die zijn verbonden aan de uithuiszetting en hoopt dat de woonproblemen, samenlevingsmoeilijkheden of huurachterstallen worden opgelost of weggewerkt. De welzijnspartner wordt sneller op de hoogte gebracht van de moeilijkheden, waardoor ingrijpende hulp of een residentiële opvang in een opvangcentrum voor thuislozen kan worden vermeden.

Wat uw concrete vraag over de cijfergegevens betreft: de registratiegegevens van de CAW's geven enkel weer naar welke dienst is doorverwezen, niet naar welk aanbod van die diensten is doorverwezen. Daardoor hebben wij geen zicht op doorverwijzingen van preventieve naar permanente woonbegeleiding. Ook daarover zullen registratieafspraken moeten worden gemaakt. De preciaire woonsituatie van kwetsbare doelgroepen is een belangrijke beleidsuitdaging en -opdracht. Wat de samenwerking Welzijn-Wonen betreft, respecteer ik de afspraken in het afsprakenkader, wat betekent dat we op basis van recente onderzoeksresultaten een samenwerkingsprotocol voorbereiden. U zult begrijpen dat ik niet wens vooruit te lopen op de uitkomst van dit proces, dat ik samen met de minister van Wonen nog moet doorlopen.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Ik begrijp, minister, dat u niet kunt vooruitlopen op die samenwerking en afspraken. Ik noteer dat de samenwerking verder zal worden uitgewerkt. Dat is maar goed ook. Ik meen uit antwoorden van uw collega op vragen mijnerzijds een spanningsveld te ontdekken, maar ik zal niet zoeken waar er niets is. Ik noteer dat u de gebiedsdekking zult nastreven via het traject dat u daartoe aan het uittekenen bent. Daar ben ik heel tevreden mee.

U geeft aan dat u vindt dat de verfijning van het cijfermateriaal aangewezen is om daar bepaalde conclusies uit te trekken. Dat zal nodig zijn. We gaan de evolutie die u aankondigt, in het oog houden.

De voorzitter: Minister, het zou nuttig zijn mocht u hier eens een stand van zaken brengen. Wij stellen vragen in de commissie Wonen en leden van de commissie Wonen stellen hier vragen. We horen telkenmale en lezen in de pers dat de commissies Wonen en Welzijn een zekere entente hebben. U wilt wachten tot de samenwerkingsovereenkomst een feit is om een toelichting te geven, maar misschien kunt u ons intussen vertellen welke stappen er al gezet zijn. Is er op het terrein al iets gewijzigd?

Mevrouw Marijke Dillen: Dat klopt, er is wederzijdse interesse. We zouden een verenigde commissie Wonen-Welzijn kunnen houden.

De voorzitter: Hebt u een idee van de timing, minister?

Minister Jo Vandeurzen: Als we finaliseren, kunnen we een gezamenlijke vergadering houden.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

■